

عنوان مقاله:

نماد پردازی در شعر چریکی معاصر

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

وجیهه غلامی - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات پایدار دانشگاه شاهد

فریده داودی مقدم - دانشیار دانشگاه شاهد

خلاصه مقاله:

شعر چریکی، شعری صریح، آشکار و خشن است که با محتوایی عدالتخواهانه و سرشار از بیم و امیدهای فراوان، در مقطع خاصی از تاریخ مبارزات مردم، شکل گرفت. شاعران تحت تاثیر زبان شعر کارگری و شعر اجتماعی سیاسی در مسیر شعر چریکی قدم گذاشتند که مبنای اصلی آن ترویج مبارزه و قیام مسلحانه بود. در شعر چریکی، به خصوص در شاعران نخست این جریان، محتوا برتر از فرم است و پرداختن به هسته موضوعات مربوط به قیام و مبارزه با ظلم، برجسته تر از بازیهای زبانی و شاخصه های ادبی است. همانطور که گفته شد شاعر چریکی به دلیل اندیشه ها و آرمانهای انقلابی خویش به محتوا بیشتر می اندیشید و فرم را در مراتب بعدی قرار میداد اما این موضوع دلیلی نمیشود که شاعران شگردهای بلاغی را رها کنند آنها برای القای بهتر پیام خویش از شگردهای بلاغی گوناگون بهره برده اند که برجسته ترین آنها نماد است. گاهی این نمادها تکراری و کلیشه ای هستند که بیشتر برگرفته از سمبولیسم اجتماعی دوره قبل و گاهی بدیع و بر ساخته ذهن شاعر است.

کلمات کلیدی:

ادبیات پایدار، ادبیات متعهد، شعر چریکی، نماد.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1042040>

